

1) Ἐκτείνω μετ' ἐντάσεως τὰ μέλη τοῦ σώματος ἕνεκα γωχελείας ἢ ἄλλης αἰτίας, σκορδινῶμαι ἐνθ' ἄν.: Ἦάνω ὅς τὸ φρεῖ ἐν ποκορδίζονται οἱ ἄνθρωποι Τηλ. || Ἄσμ.

Ἐπῆγεν γ' ἀποκορδιστῇ καὶ σπῆ τοῖς ἀλυσίδες

Χίος Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνασκαμνίζω 2β, ἀποκνεάζομαι.

2) Ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, προσπαθῶ Σίφν.: Ἀποκορδίζομαι γὰρ κάμω φρεῖ. 3) Μεταφ. ὑπερφηφανεύομαι Νίσυρ.: Τί ἀποκορδίζεσαι! Συνών. κορδώνομαι (ἰδ. κορδώνω).

ἀποκορδινίδι τό, ἀμάρτ. ποκορδινίδι Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ρ. κορδινίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ. ὁ ἀποχωριζόμενος λεπτὸς σῖτος δι' εἰδικοῦ κοσκίνου, τὸ ὅποιον καλεῖται κόρδινος.

ἀποκόρδισμα τό, Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορδίζομαι.

Ἡ ἑκτασις τῶν μελῶν τοῦ σώματος μετ' ἐντάσεως, σκορδινισμός. Συνών. ἀποκνεασμα, ἀποκόρδωμα.

ἀποκορδυλάζω Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κορδυλάζω.

1) Λύω τὸν κόμβον: Ἀποκορδυλάζω τὸ δοκινόν. 2) Ξεμπερδεύω: Ἀποκορδυλάζω τὸ ράμμα.

ἀποκορδύλασμα τό, Πόντ. ἀποκορδύλαμα Πόντ.

(Κοτύωρ.) ἀποκορδύλαμαν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορδυλάζω.

Λύσις τοῦ κόμβου: Τῇ δοκινί' τ' ἀποκορδύλαμαν Χαλδ.

ἀποκόρδωμα τό, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορδώνω.

Ἀποκόρδισμα, ὁ ἰδ.

ἀποκορδώνω Σύμ. ποκορδών-νω Σύμ. Μέσ. ποκορδών-νομαι Ρόδ. Ἰμποκορδών-νομαι Ρόδ. πεσοκορδών-νομαι Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κορδώνω.

Ἀποκορδίζομαι 1, ὁ ἰδ.: Ἐκαμεν πάλε τὸν βαρόνυπνο κ' ἐξύπνησεν κ' ἔκαμε πῶς ἐποκόρδων-νε, πῶς ἔχασμουρεῖτο. Τί ἔχεις καὶ Ἰμποκορδών-νεσαι; Ρόδ.

ἀπόκορμος τό, Κύθηρ. Ἀντικύθ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἐπίκορμον. Ἰδ. ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 135 κέξ.

Τὸ ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ κρεοπώλης κατακόπτει τὸ κρέας.

ἀποκόρτσωμα τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορτσώνω.

Ἡ περὶ τὴν οἰκίαν ἐπιμέλεια, καθάρισμα, τακτοποίησις τῶν πραγμάτων κττ. Συνών. συγύρισμα.

ἀποκορτσώνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Διευθετῶ τὰ τοῦ οἴκου, καθαρίζω, τακτοποιῶ κττ. Συνών. συγυρίζω.

ἀποκοσκινίδι τό, σύνθηθ. ἀπουκουσῆ'νίδ' βόρ. ἰδιώμ. ἀποκοστρινίδι Τσακων. ἀπουκουσῆ'νίδ' Λέσβ. ποσκοκινίδι Σύμ. ποκουσῆ'νίδι Εὐβ. (Στρόπον.) ποκουσῆ'νίδ' Ἰμβρ. ἀποκοσκίνιδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ποκοσ-δίνιδον Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ρ. κοσκινίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Ὁ τύπ. ποκουσῆ'νίδ' κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν προθ. ἐπί.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., αἱ διὰ τοῦ κοσκινίσματος ἀπορριπτόμεναι ἄχρηστοι οὐσίαι τῶν σιτηρῶν, τὰ σκύβαλα σύνθηθ.: Ἄσμ.

Ἐθέρισε κί ἀλώρισε κ' ἔκαμε χίλια μύδια,

μὲ τ' ἀποκοσκινίδια του χίλια καὶ πεντακόσια

Ζάκ.

Νὰ κοσκινίξης μάλαμα γὰρ δίνης τῶν δικῶν σου

καὶ τ' ἀποκοσκινίδια σου γὰρ δίνης τῶν φτωχῶν σου

Νίσυρ.

Ἐνα καράβι ἔρχεται μὲ σ'τάρι, μὲ κριθάρι,

καὶ τ' ἀποκοσκινίδια του ὅλα μαργαριτάρι

Αἴγιν. Συνών. αἰρόσοιτο (ἰδ. αἰρόσιτα), ἀπογυρίδι 1,

ἀποδερωνίδι, ἀποκοσκίνισμα 1, κοσκινίδι. 2)

Μετων. πᾶν ὅ,τι περιφρονεῖται, ἀπορρίπτεται πολλαχ.: Εἴμαστε τ' ἀποκοσκινίδια τοῦ κόσμου Κρήτ. (Σέλιν.)

ἀποκοσκινίζω σύνθηθ. ἀπουκουσῆ'νίζου Ἦπ. (Ζαγόρ.)

ἀποκοσκινάω Λεξ. Δημητρ. ποκουσῆ'νάου Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κοσκινίζω.

1) Τελειώνω τὸ κοσκίνισμα σύνθηθ.: Ἀποκοσκίνισε τ' ἀλεύρι - τὸ σιτάρι κττ. 2) Μεταφ. λεπτομερῶς ἐξετάζω

Λεξ. Δημητρ.

ἀποκοσκίνισμα τό, Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. (Μάλαρ. κ. ἄ.)

Παξ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Αἰν. ἀπουκουσῆ'σῆμα Ἦπ.

(Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) ἀποκοσκίνισμαν Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοσκινίζω.

1) Ἀποκοσκινίδι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ποῦ κοσκινίζει τὸ φλωρί καὶ τὸ μαργαριτάρι,

καὶ τ' ἀποκοσκινίσματα ὅς τὸν κόρφο τῆς τὰ βάνει

Ἦπ.

Νὰ κοσκινᾶν σου τὰ φλουριά, γὰρ δριμωνᾶς τὰ γρόσια

καὶ τ' ἀποκοσκινίσματα κέρνα τὰ παλληκάρια

Θράκ. 2) Τέλος τοῦ κοσκινίσματος Λεξ. Αἰν.

ἀπόκοσμα ἐπίρρ. ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάν. 169

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόκοσμος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος.

Μακρὰν τοῦ κόσμου, κατὰ μόνας: Τραγουδοῦσε μόνος του ἀπόκοσμα.

ἀποκόσμιγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοσμίζω.

Τὸ γὰρ εἶναι τις ἀπόκοσμος, ἀκοινωνησία, μελαγχολία.

ἀποκοσμίζω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος.

Ἀποφεύγω τὴν μετ' ἄλλων ἀναστροφὴν ἕνεκα μελαγχολίας ἢ λύπης, γίνομαι ἀπόκοσμος, ἀκοινώνητος.

ἀπόκοσμος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος.

1) Ὑπερφυῆς, ἀσύλληπτος, θεσπέσιος λόγ. σύνθηθ.: Μία ἀπόκοσμη ὁμορφιά ΔΚαμπούρογλ. Νεράιδ. Κάστρ. 57.

Ὁ οὐρανὸς πῆρε ἓνα ἀπόκοσμο ἀνοιχτοπράσινο φῶς Ἰδραγούμ. Σταμάτ. 84. || Ποιήμ.

... γλυκὲ μου ἀποσπερίτη, | ... στολίδι ἀπόκοσμο τοῦ ὠραίου τριανταφυλλένιου δειλινοῦ

Σδάφν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 72

Φύσα, ἀγεράκι ἀπόκοσμο, ποῦ σὲ πολυπροσμένω,

αὐγὴν αὐγὴ παντρεύομαι, αὐγὴν αὐγὴ πεθαίνω

ΠΝιρβάν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 275 β) Μέγας ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 14: Γίνεται ἓνα τρομερὸ ἀπόκοσμο κλάμα.

γ) Μυστηριώδης Ἀθῆν.: Ἀπόκοσμη φωνή. 2) Τὸ ἄρσεν. οὐσ., χώρα μακρινὴ Πελοπν. (Μάν.): Ἡ Ἀμερικὴ

εἶναι ἀπόκοσμος. 3) Τὸ οὐδ. οὐσ., φάντασμα, στοιχειὸν Πελопν. (Καλάβρυτ.)

ἀπόκοτα ἐπίρρ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος — ΚΠαλαμ. Γράμματ. 1,153 ἀπήκοτα Ἰκαρ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπόκοτα.

1) Τολμηρῶς, θαραλέως Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Καὶ πρὸς ἐμένα μίλησε πρὸ ἀπόκοτα καὶ πρὸ στοχαστικὰ ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 2) Ταχέως Ἰκαρ. Χίος: Πῆγε ἀπόκοι' ἀπόκοτα νὰ φωνάξῃ τὸν πατέρα του Χίος Ἀπόκοτα νὰ ῥθῃς αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. 282 (ἐκδ. JSchmitt) «καὶ ποιήσέ το ἀπόκοτα, μὲ προθυμίαν μεγάλην».

ἀποκοτερός ἐπίθ. Κρήτ. ἴποκοτερός Κρήτ. ἴπεκουτερός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόκοτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ερός. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. πρόθυμος-προθυμερός κττ.

Τολμηρός, θαραλέος: Ἀποκοτερὴ γυναῖκα. || Ἄσμ.

Ἡ κωπελλὰ ἴποκοτερὴ γυρίζει καὶ τοῦ λέει.

ἀποκότῃσι ἢ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοτῶ.

Τόλμη, ἀφοβία, θράσος. Συνών. ἀποκοτῖα.

ἀποκοτῖα ἢ, ἀποκοτιά Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀποκοτιά Ἀστυλ. Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. (Βόθρ.) Σκῦρ. Σύμ. κ. ἀ. ἀποκοθιά Θήρ. Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀποκοτιὰ Νίσυρ. Σκίαθ. ἀποκοτιά Κύθηρ. ἀπουκοτιὰ Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόκοτος. Ἡ λ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 37 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,237) «ὦφον μὲ ποιᾶν ἀποκοτιὰν νὰ μπῇ ῥς τὴν ὄρεξί μου;»

Ἀποκότῃσι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τό 'καμε μὲ μεγάλη ἀποκοτιά Κύθηρ. Αὐτὸ εἶναι μιγὰλ' ἀπουκοτιὰ Σκίαθ. Ἀποκοτιὰ ποῦ τὴν ἔχει! Βόθρ. Εἶδες ὁ φωτοκαμένος μὴν ἀποκοθιά νὰ ῥθῇ νὰ μοῦ 'μιλῇ! Ἀπύρανθ. Εἶχε τὴν ἀποκοθιά νὰ πειράξῃ γυναῖκα Κρήτ. Μεγάλο πρᾶμα ἢ ἀποκοθιά του! αὐτόθ. Τ'ν ἀποκοτιὰ τούτ' τοῦ παιδιοῦ δὲν τ'ν ἔδα ποθενὰ Σκῦρ. || Ἄσμ.

Εἶδα νὰ κάμω ὁ φτωχὸς σήμερο δὲ γατέχω, μέσα ἢ καρδιά μου μὲ κινᾷ καὶ ἀποκοθιά δὲν ἔχω Κρήτ.

Ποῦ νὰ τὸ κάψῃ ἢ φωθιά, | ἄκουε μὴν ἀποκοθιά!

Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ ἐνθ' ἄν.

ἀποκοτιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποκοθιάρης Κρήτ. ἀπουκοτιάρης Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοτῖα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ιάρης.

Ἀπόκοτος 1, ὁ ἰδ.

ἀπόκοτος ἐπίθ. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Κύθηρ. Κῶς Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος — ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 94 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπόκοτους Μακεδ. ἀπόκοτθος Κάλυμν. Σύμ. ἴποκοτθος Κάλυμν. ἀπήκοτος Ἰκαρ. ἀπουκοτὸς Μεγίστ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπόκοτος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,465. Πβ. καὶ ΙΒογιατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 127 κέξ.

1) Τολμηρός, θαραλέος, ριψοκίνδυνος, ἄφοβος Κάλυμν. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Κύθηρ. Κῶς Μακεδ. Μεγίστ. Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. Χίος — ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Γλήγορος καὶ ἀπόκοτθος Κάλυμν. Δὲν ἔκαρ-

τεροῦσε ὁ ἀπόκοτος δυὸ τρεῖς ἡμέρες ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἄλλος δὲν εἶν' ἀπόκοτος σὰ δὲ Χατζαγαδάκι Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 4692 (ἐκδ. JSchmitt) «ἄνθρωπος ἦτον φρόνιμος παιδευτικὸς εἰς σφόδρα, | στρατιώτης γὰρ ἀπόκοτος κ' εἰς ἄρματα τεχνίτης». Συνών. ἀποκοτιάρης. β) Ἐλευθερόστομος, ἀναιδής Κρήτ.: Ἀπόκοτο κωπέλλι, πετᾷ τὰ λόγια δον. 2) Ταχὺς εἰς ἐνέργειαν, δραστήριος Ἰκαρ. Κύθηρ. Κῶς Χίος: Ἀπόκοτο παιδί Κύθηρ. Γλήγορος καὶ ἀπόκοτος, ἀρπᾷ τὸ σπαθὶ Κῶς.

ἀποκοτοθάζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κοτόδιν.

Ἀφαιρῶ, περαιοῦν τοὺς χιτῶνας τοῦ ἀραβοσίτου, ἀπογυμνῶ τὸν στάχυν τοῦ ἀραβοσίτου.

ἀποκοτσαλίδι τό, ἀμάρτ. ἴποκατσαλίδι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοτόσαλο καὶ τῆς καταλ.-ίδι.

Συνήθως πληθ., τὰ ὑπολείμματα τῶν σιτηρῶν ἀνάμεικτα μετὰ χονδρῶν ἀχύρων: Ἄσμ.

Πῆεν τὸ μὲν ἑκατὸν καὶ τὸ καφίζιν τριάντα καὶ τὰ ἴποκατσαλίδια του ἄλλα ἑκατὸ σαράντα (μὲν = μόδι). Συνών. ἀποκοτόσαλο.

ἀποκοτόσαλο τό, ἀμάρτ. ἴποκατσαλδο Ρόδ. ἴπεκούτσουλδο Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κοτόσαλο.

Συνήθως πληθ., ἀποκοτσαλίδι, ὁ ἰδ.

ἀποκοτυλίζω Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κοτύλα.

Κτυπῶ τινα ἰσχυρῶς εἰς τὴν κοτύλαν, εἰς τὸ ἱνιακὸν ὅστουν: Κρούω τῇ ἀποκοτυλίζω σε! (ἀπειλή).

ἀποκοτῶ Ἡπ. (Δρόβιαν.) Θήρ. (Σαρκεκλ.) Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κέρκ. Κορσ. Κρήτ. Κύπρ. Μεγίστ. Νάξ. Πελοπν. (Μεσσ. κ. ἀ.) Ρόδ. Χάλκ. Χίος κ. ἀ. ἀποκοτοῦ Σκῦρ. ἀποκοτῶ Αἰγιν. Κάρπ. Νίσυρ. ἀποκοτ-τῶ Κάρπ. ἀπουκοτῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Μακεδ. (Καστορ. Σισάν.) Σκόπ. κ. ἀ. ἀπουκοτοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Καλόχ.) ἀποκοτιᾶ Κεφαλλ. ἀπουκοτιᾶν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀποκοτῶ Ρόδ. Σύμ. ἀπηκοτῶ Θράκ. (Καρ.) ἴποκοτῶ Ρόδ. Σύμ. Τήλ. ἴπεκοτῶ Ρόδ. ἀποκοτίζω Σκῦρ. ἀποκοτ-τίζω Κάρπ. ἴποκοτίζω Κάλυμν. ἴπουκοτίζω Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόκοτος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ Α 175 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ σὺ πῶς ἐποκότησες καὶ ἀφήκες ῥς τὴν καρδιά σου | νὰ φυτευτῇ τέτοιο δενδρό; ...»

Τολμῶ, ἀποτολμῶ, δὲν φοβοῦμαι, ριψοκινδυνεύω ἐνθ' ἄν.: Τὸ σκέφτεται, μὰ δὲν ἀποκοτᾷ νὰ τὸ κάμῃ Κρήτ. Δὲν ἀποκοτοῦσε νὰ τὸ δάρῃ ἄδρα Νάξ. Πῶς ἀποκότησες κ' ἤρθες; αὐτόθ. Πῶς ἀποκοτᾷ καὶ πιάνει τὴ φωθιά; Θήρ. Πῶς ἐποκότησε τέτοιο πρᾶμα; Κρήτ. Δὲν ἀπουκοτιᾶται νὰ ῥθῇ Ζαγόρ. Ἀπ' τὸ φόβο δὲν ἠποκόταγε νὰ πάῃ κοντὰ Κρήν. Θαμάζομαι πῶς ἀποκοτιᾷ καὶ μιλᾷς τοῦ πρωτόγερον! Νίσυρ. Ἐν ἴποκοτῇ νὰ πάῃ, γιατί φοῖται Σύμ. Εἶναι πουλὸ ἀνῆς, δὲν ἀπουκοτιᾶται κάενας νὰ τοὺν κουβιντιάσῃ Σισάν. || Ἄσμ.

Κάενας ἐν ἀποκοτιᾷ νὰ ἴμῃ νὰ τὸν μιλήσῃ Ρόδ.

Γιὰ σὲ μ' ἀπομυτ-τίζουσι, γιὰ σὲ μ' ἀποκοτ-τοῦσιν, γιὰ σένα μέσ' ῥς τὸ σπῖτι μας δὲ θέλουν νὰ μὲ οὔσιν (νὰ μὲ ἰδοῦσιν) Κάρπ.

Ἀφτω καὶ σβήνω καὶ κεδῶ, φοβοῦμαι καὶ τρομάσσω, ἀποκοτῶ καὶ ἀγίζω σου, φεύγω καὶ πάλι ἀράσσω (ἐφορμῶ) Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν.